

Ook deze ouders verloren een kind in het verkeer

‘De eerste keer de tafel voor vier en niet vijf dekken was een mokerslag’

Het drama in Buggenhout laat vier families verweesd achter. Hoe bouw je je leven weer op nadat je kind het leven heeft gelaten in een verkeersongeval? Vier ouders van overleden kinderen getuigen.

SIMON TIBO

Annemie Hemelaers

Moeder van Kristel (18 jaar)

‘Ergens bleef ik geloven dat ze nog zou terugkeren’

“Mijn dochter Kristel vertrok thuis met de brommer naar haar vriendje, zoals ze al zo vaak had gedaan. Ik had nog aangeboden om haar te brengen, maar dat hoefde niet voor haar. ‘Mama, je doet al genoeg voor mij’, had ze gezegd. Ze gaf me nog een kus en een knuffel. Enkele uren later stond de politie aan de deur.

“De eerste uren waren een waas. Dat is een nachtmerrie, maar uit een nachtmerrie ontwaak je tenminste nog. We zijn naar het ziekenhuis gegaan waar we tijd hebben genomen om de eerste klap te verwerken. Maar op dat moment kun je niet geloven dat je kind er niet meer is.

“Het heeft maanden geduurd voor ik dat echt kon bevatten. Ergens in mijn achterhoofd bleef ik geloven dat ze op reis was en nog zou terugkeren. Pas een jaar later is mijn frank volledig gevallen.

“Ik heb geprobeerd om meteen, na twee weken, weer aan het werk te gaan. In een poging mijn zinnen te

verzetten. Dat ging niet. Het spookte voortdurend door mijn hoofd. Niets lukte om mijn gedachten af te brengen van het verlies. Televisie kijken ging niet, lezen lukte me niet.

“De wereld draaide door terwijl het leven voor ons stilstond. Het verlies een plaats geven: ik weet nooit wat men daarmee bedoelt. Waar moet ik het een plaats geven? Op de schouw? Op een stoel?

“Het enige wat met de jaren veranderde, is dat je de pijn verinnerlijkt. Niet het eerste jaar, en ook niet het tweede of het derde. Maar naarmate de jaren vorderen, laat je jezelf toe om opnieuw te genieten van andere dingen.

“Je laat de zon toe achter de donkere wolken. Maar dat duurt heel lang, en die donkere wolken blijven boven je hangen. Op verjaardagen, feestdagen of dagen als dinsdag met het ongeval in Buggenhout regent het weer. Dan zie je opnieuw die lege stoel aan tafel, die plaats nooit opnieuw gevuld wordt.”

Michel Van Volxem

Vader van Corwin (18 jaar)

‘Mensen die écht in gesprek willen gaan met je, dat helpt’

“Er stonden ’s ochtends politieagenten aan de deur. Onze 18-jarige zoon Corwin was de nacht ervoor met vrienden teruggerezen van een feestje en de chauffeur was de controle over zijn voertuig verloren. Corwin is zwaargewond naar het ziekenhuis gebracht en daar aan zijn verwondingen bezwaken.

“De eerste dagen zit je in overlevingsmodus. Je leeft onder een stolp; alles lijkt zo snel aan je voorbij te gaan. We hebben daar met het gezin, met onze andere kinderen, over gesproken. We benoemden toen dat ieder zijn rouwproces op zijn eigen snelheid zou dragen.

“Je verzaakt in die periode aan je ouderlijke plichten tegen-

over je andere kinderen. Je moet voor je kinderen zorgen, maar je kunt niet eens voor jezelf zorgen. Het helpt enorm als er dan mensen voor je klaarstaan die helpen bij alledaagse zaken. We hebben als gezin groepstherapie gevolgd. Het was belangrijk om een nieuw evenwicht te vinden thuis. Corwin was de as van ons gezin, en die as viel plots weg.

“Voor ons was het erg belangrijk dat onze Corwin kon verder leven in ieders gedachten. Zo hebben we bijvoorbeeld een Corwin Cup georganiseerd voor de jeugdbewegingen waar hij bij zat. Iedereen heeft daar veel vol-

doening uit gehaald, wijzelf ook. Er is in die periode ook een kennis bij ons geweest die zelf haar kind verloren had. Het hielp enorm om er met haar over te kunnen praten en ervaringen en herinneringen uit te wisselen.

“Praten helpt. Mensen die echt in gesprek willen gaan met je. Niet door de routineuze vraag ‘Hoe gaat het met je?’, en nog maar met een half oor luisteren naar je antwoord. Maar wel: ‘Hoe gaat het vandaag met je?’, want gisteren is vandaag niet en je gemoedstoestand verschilt van dag tot dag na zoiets mee te maken.”

Nathalie Joossens en André de Laat

Ouders van Loes (7 jaar)

‘Je hebt structuur nodig om je weer nuttig te voelen’

Nathalie Joossens: “Onze dochter Loes van 7 jaar werd vlak bij haar school geraakt door een auto met aanhangwagen toen we haar met de fiets naar school brachten. Voor mijn gevoel ben ik een eeuwigheid op die plek blijven staan, het was wellicht hooguit een uur.”

André De Laat: “Die eerste dagen moeten meteen veel zaken geregeld worden: de uit-

vaart, verzekeringen en het papierwerk bij de gemeente... Gelukkig stonden familieleden en onze kennissenkring ons bij. Die hulp moet je aanvaarden.”

Joossens: “We moesten voor onze twee andere kinderen blijven zorgen. Dat was ook een reden om uit bed te komen. We wilden hen nooit het gevoel geven dat hun leven minder belangrijk was dan dat van Loes.”

De Laat: “Tegelijk word je geconfronteerd met de meest banale zaken, maar die vallen vaak het zwaarst. De tafel moeten dekken voor vier in plaats van voor vijf, bijvoorbeeld. Dat was een mokerslag.”

Joossens: “Het belangrijkste in het begin is dat je zelf zo weinig mogelijk keuzes moet maken. Zo vroeg mijn moeder of ze naar de winkel moest en wat ze moest meenemen? Ik had geen idee. Het doet er ook niet toe. Zolang mensen je maar ondersteunen. Het helpt om zelf vooruit te gaan: je moet eten, want er hebben mensen voor je gekookt.”

De Laat: “Je moet jezelf weer opbouwen. Vroeger dacht ik elke minuut aan onze Loes. Nu zijn er dagen dat ik me afvraag of ik de voorbije dag aan Loes heb gedacht. Dat is niet erg, integendeel. Het verdriet kreeg

een gezonde plek in mijn hoofd en mijn hart.” Joossens: “Ik begon enkele weken na haar overlijden weer te werken omdat ik thuis tegen de muren opliep. Je hebt structuur nodig om je weer nuttig te voelen. Maar dat gaat met vallen en opstaan. Je blijft voor een stukje op automatische piloot leven. Pas na twee jaar nam ik echt de draad wat op.”

